

έντευσθεν ὀρμώμενος, σταματᾷ ὁ ὀφθαλμός, κεῖται, ἐπὶ τῇ κλιτύος βράχου κατακορύφου, σχηματίζοντας κωνοειδεῖς τρεῖς κορυφάς. Τὴν πολίχνην περιβάλλουσι πρὸς τὴν πεδιάδα ἐκτεινόμεναι πυκναὶ φυτεῖαι καπνοῦ, μωρεῶν, ἀραβοσίτου καὶ σπασάμου, ὡσεὶ γραφικὸς πράσινος φράκτης. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἰς λιθόστρωτοι, ἀνωφερεῖς καὶ σκολιαί· οἱ οἰκοὶ τῆς παλαιοί, τουρκικοὶ καὶ πενιχροί. Διακρίνεται, ὡς μονόφθαλμος ἐν τῷ μέσῳ τυφλοκομείου, ἡ Ἐπισκοπὴ, ἥτις εἶνε ἡ λαμπροτέρα σκοπιά, ἀφ' ἧς θεᾶται τις τὴν ἐκτενῆ πεδιάδα, τὸν παραρρέοντα ὑπερήφανον Πηνειόν, τὰ Τρίκκαλα καὶ τὰς ἐφεξῆς πόλεις καὶ χωρία. Ἀνῆλθον τὴν κλίμακα αὐτῆς, ἀλλὰ πρὶν πατήσω τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ἔστην ἐκπληκτός καὶ ὀλίγου δεῖν ἐκρημνίζομην. Ὁραία καὶ δροσερά, ἀλλὰ πῶς ἀκομψὸς γυνή, μοὶ τείνει τὴν χεῖρα καὶ μοι φωνεῖ *καλῶς ὀρίσαστε*. Φθάσαντες τὴν κορυφὴν βουνοῦ οἱ ὀπλίται τοῦ Ξενοφῶντος κατεθουσιασμένοι εἰπον: *θάλασσα, θάλασσα!* Ἀναβὰς μίαν κλίμακα καὶ ἐγὼ, μόλις ἐκρατήθην γυνή, γυνή! νὰ φωνάξω ἴσα ἐνθουσιῶν... Καὶ δικαιολογεῖται ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, φίλε μου. Νὰ βλέπω εὐπρόσωπον γυναῖκα δεξιουμένην με ἐν θεσσαλικῷ οἴκῳ εἶνε θαῦμα· ἀλλὰ ἡ πρώτη ἴσως ὥραία κυρία τὴν ὁποῖαν εἰς τὰ καλογηρικώτατα αὐτὰ μέρη συναντῶ, νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ μοναχοῦ ἀποχωρητήριον, αὐτὸ πλέον εἶνε δι' ἐμὲ τῶν θαυμάτων τὸ θαῦμα, τοῦ ὁποῦ βεβαίως τὴν λύσιν δὲν θὰ ἀνεχθῶ νὰ μοὶ δώσῃ ἡ τοῦ χωρίου κακεντρέχεια. Ἡ καλὴ θεσσαλὴ, φέρουσα λεπτὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, περιεστοιχεῖτο ὑπὸ δύο μικρῶν, δυστυχῶς οὐχὶ ἀγγέλων, ἄρρενος καὶ θήλεος, τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἔνδυμα δὲν ἦτο ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς δεσποίνης. Ὁ Ἐπίσκοπος Μελέτιος ἔχει ἀνεψιόν. Ἐξήγησα λοιπὸν ἀμέσως τὴν παρουσίαν ὥραίας γυναικὸς ἐν ἐπισκοπικῷ οἴκῳ, ὅταν ἔμαθον ὅτι εἶνε τοῦ ἀνεψιοῦ τούτου σύζυγος καὶ τὰ μικρὰ τέκνα τῆς.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶνε ἀνὴρ ὡσεὶ ἐξηκοντούτης. Περὶ τὸν

λαίμῳ του ἤρτητο ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτῆρος, τὸν ὁποῖον ἰδιοχείρως τῷ ἀπένεμεν ὁ Βασιλεὺς. Ἰσως—τίς οἶδε!—ἰδίᾳ χεὶρὶ θὰ ἔλαβεν ἡ πανιερότης του καὶ παρὰ τοῦ Σουλτάνου τὸν Ταξιάρχην τοῦ Μεδζιδιέ, ὅστις ἀδελφί- κως μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ σταυροῦ συνεπλέκετο ἐπὶ τοῦ πατριωτικοῦ του στήθους. Ὅ,τι δὲν λησμονῶ, ὅ,τι θὰ ἐνθυμῶμαι, καὶ εἰς στιγμὰς τινὰς τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς θὰ ῥεμβάζω, εἶνε τὸ ἀφθονώτατον γεῦμα, τὸ ὁποῖον μὰς ἡτοίμασεν. Ἀλλ' ὁ παλαιὸς καὶ γλυκὺς οἶνος, ὅστις ἀπαύστως ἔρρεεν, ἦτο δωρεὰ τοῦ λαμπροῦ ἡγουμένου Κωνσταντίου τὸν ὁποῖον εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχω παράπλευρον ἐν τῇ τραπέζῃ. Ἐπιὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας του καὶ ἐπιὸν εὐχαρίστως. Ἀν' ἐβλεπες τὴν κόκκινην παρειάν του καὶ τὴν ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν του, μάλιστα διαρκούντος τοῦ γεύματος, θὰ τὸν ἐνηγκαλίζεσο καὶ θὰ τὸν ἐφίλεις τρυφερώτατα. Οὐχ ἤττον ἐγὼ ἐσταμάτησα ἕως ἐκεῖ. Ἡ ἀνεψία τοῦ Ἐπισκόπου δὲν παρεκάθησε δυσυχῶς μεθ' ἡμῶν. Ἐπιστατοῦσα, φαίνεται, ἐν τῇ διανομῇ τῶν φαγητῶν ἐν τῷ παραπλευρῷ κελλίῳ, ἀφῆκεν ἀνευ τροφῆς ἕνα τῶν ὁμοτραπέζων μου, ὅστις τῇ ἐφιλοδώρει ἐκφραστικώτατα βλέμματα. Ἐγὼ—μὲ γνωρίζεις—φρόνιμος πάντοτε ἄνθρωπος καὶ εὐλαβὴς εἰς τὴν φιλοξενίαν, εἶχα διαρκῶς τὰ ὄμματα ἐντὸς τοῦ πινακίου μου καὶ τοῦ περιεχομένου του.

Παρὰ τὸν κωνοειδῆ βράχον, ὅστις ὑπέρεκειται τῆς Καλαμπάκας, ὑψοῦται βράχος ἄλλος, κατατεμνόμενος εἰς ἀποτόμους κυλινδρικοὺς ὄγκους, ἐπὶ τῆς καθέτου τῶν ὁποίων ἐπιφανείας νομίζεις ὅτι διηλθεν ἡ σμίλη τοῦ λιθοξόου. Τοσοῦτον εἶνε ὁμαλὴ καὶ λεία! Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς τῶν ὑψηλῶν τούτων κυλίνδρων, ὀδεύων πρὸς τὴν πολίχνην, διακρίνεις ἀπὸ τῆς πεδιάδος λευκὸν, ὥραϊον οἰκίσκον, ὡς ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους φαντάζεται καὶ δημιουργεῖ ἡ ποίησις καὶ βλέπομεν πολλάκις ἐν ὥραία καλλιτέχνου ζωγραφίᾳ. Ἡ ἀπόστασις καὶ τὸ ὕψος προσθέτουσι πολὺ εἰς τὴν ζῶσαν

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.

(Ἀνεκδοτὶκαὶ σημειώσεις.)

24 Αὐγούστου αὐτόθε.

Καθ' ὅλας τὰς εἰσόδους τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ἐπανελαμβάνετο ἡ σκηνὴ τοῦ Δομοκοῦ ὡς πρὸς τοὺς ἵππους· ἡ χθεσινὴ ἐν Τρίκκαλοις ὑπερέβη πάσα· ὁ ἵππος τοῦ στρατηγοῦ ἐκ τῶν ζητωκραυγῶν ἀφηνιάσας παρέσυρεν ἡ ἐρμουλκήσεν αὐτογνομόνως τὸν ἀναβάτην του πέραν τῆς ἀψίδος.

Ὁ δυστυχὴς ἀρχιεπίσκοπος Τρίκκης ἔμεινεν μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας κρατῶν τὸ χειρόγραφον τοῦ λόγου καὶ ἀτενίζων τὸν φεύγοντα στρατηγὸν μετὰ σπαρτατούσης ἀπελπισίας. Ἐμείνεν ἐκεῖ ἀκίνητος ὡς . . . ἡ Νιόβη, ἀλλὰ Νιόβη πολὺ ἀσχημονοῦρα καὶ βουλγαρόφωνος.

Τὸν ἐλοπήθη ἡ ψυχὴ μου, διότι πρὸ ὀλίγου διέσπειρε διαταγὰς:

— Νὰ μὴν φωνάκουν κανεῖν ἡτήτου, εἰμὴν μοῦνον ὅταν ἰγὺ χηκούχου τοὺς τρεῖς δακτύλους, οὐτοῦ.

* Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.

Σήμερον παρηγορήθην ὀλίγον, διότι δὲν ἐπῆγε τέλος πάντων εἰς τὸν ἄερα ὁ λόγος· εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν ἤκουσα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προσέξῃ τις πολὺ πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτον ὁ ἴδιος ὁ προωρισμένος διὰ τὴν εἰσοδὸν. Μόλις ἀπὸ σκληρὰς τινὰς περικοπᾶς ἀνεγνώριζετο.

Νὰ σὰς εἰπῶ. Ἐγὼ αὐτὰ τὰ συγχωρῶ, δὲν συγχωρῶ ὅμως αὐτῷ ποτὲ τὸ καρύκειμα τῶν μελτοανῶν καὶ τῶν ὠμῶν κρομμύων καὶ τοῦ χονδροκρέατος ὅπερ παρέθηκε τῷ στρατηγῷ.

25 Αὐγούστου αὐτόθε.

Παρέστην χθὲς εἰς λίαν κομικοτραγικὴν σκηνήν.

Γέρων Τρίκαλινὸς εἰσβαλὼν εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν οἰκίαν ὅπου καταλύει καὶ ὁ στρατηγός, ἤρχισε ξελαρυγγίζομενος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἅγιον Τρίκκης:

— Τώρα ποῦ μπῆκε ὁ στρατὸς νὰ μοῦ πῆς τί ἔκανες τὸ κορίτσι μου!

Ὁ Δεσπότης τρυπώνει εἰς ἕν δωματίον καὶ κλείεται.

— Μωρὲ τί μοῦ κρύβεσαι, ἐξηκολούθει ὁ γέρων, μωρὲ μοῦ πῆρες τὸ κορίτσι νὰ μοῦ τὸ συμβουλέψῃς νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ Τούρκο καὶ εὐ μοῦ τὸ κρυψὲς σαράντα μέρες μέσα 'ς ἐκείνη τὴν κάμαρα γιὰ καὶ μοῦ τὸ βγάλες Δεσποτίνε! Κ.

ταύτην εικόνα κάλλος. Ὁ μαγευτικὸς οἶκος, εἶνε ἡ μὴ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, μία, ἡ πρώτη ἐκ τῶν Μονῶν, αἵτινες παρουσιάζονται ἀπὸ ἀποτόμου ὕψους ὀπισθεν τῶν βράχων τῆς Καλαμπάκας καὶ ἀποτελοῦσι τὰ **Μετέωρα**.

Ἄλλ' ὁ Ἅγιος Στέφανος δὲν εἶνε μετέωρος. Δύνασαι νὰ ἀνέλθῃς ἐπιππος μέχρις αὐτοῦ, διερχόμενος διὰ μονοπατίου, τὸ ὁποῖον διασχίζει τὸ ἄγριον καὶ χλοερὸν ἄλσος τὸ ἐπὶ τῆς ὀπισθεν τοῦ βράχου πλευρᾶς. Πόσον ποικίλη, ἄγρια καὶ ἀκανόνιστος ἡ φύσις αὕτη! Πόσοι ἐλιγμοὶ, περιστροφὰι καὶ ἀναβάσεις! Πρὶν εἰσελθῇς εἰς τὴν μονὴν, θὰ διέλθῃς διὰ κινητῆς γεφύρας, ἥς αἰρομένης ἀποτελεῖται μικρὸν φρούριον, μετὰ τοῦ ὁποῦ εἶνε ἀδύνατον ἄλλως νὰ συγκοινωνήσῃς.

Ἦγουμένου τοῦ γέροντος Κωνσταντίου διήλθον πάσας τὰς κρύπτας καὶ τὰ κελλία τοῦ Μοναστηρίου. Ἐπὶ τῆς κομφῆς καὶ ἀπαλῆς κλίνης τοῦ εὐχαρίστως ἡδυνάμην νὰ διέλθω μίαν νύκτα! Ἠδυνάμην νὰ περάσω εὐτυχῆς ἐκεῖ καὶ μῆνα ὅλον, διότι ἔχει τόσον λαμπρὰν θεάν, τόσον δροσερὸν ἀέρα καὶ ψυχρὸν νερὸν τὸ μικρὸν τοῦ μοναχοῦ Κωνσταντίου βασιλείον. Τὸν ζηλεύω, ἀφοῦ δύναται νὰ ζῇ μεμονωμένος. Μοὶ ἔφερε μέγα βιβλίον, ἐφ' οὗ πάντες οἱ περιηγηταὶ ἔγραψαν τὸ ὄνομα τῶν. Ἠξιώθη τῆς τιμῆς νὰ παρακαθῇ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πτωχοῦ φίλου σου μετὰ τῶν ἄλλων τοσούτων ἐπισημοτήτων. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀνέγγωσα σημείωσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος χρονολογουμένην, καὶ πιστοποιοῦσαν ὅτι ὁ Ἅγιος Στέφανος ἐκτίσθη τῷ 1350 παρ' Ἰωάννου Κατακουζηνοῦ. Ἄλλ' ἄλλη ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιγραφὴ μαρτυρεῖ ὅτι καὶ πρὸ τοῦ 1200 κατέφκησαν τὰ ἀπότομα αὐτὰ μέρη μοναχοί, ὧν πρῶτος ὁ Ἱερεμίας.

Τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἰθαύμασα τὸ παραπέτασμα. Εἶνε ὅλον ξυλογράφημα ἐπιτηδείου καὶ φιλοκάλου τεχνίτου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου καὶ ἐπίσης κατεργα-

σμένα πρόκεινται τὸ δεσποτικὸν καὶ τὰ κινητὰ εἰκονοστάσια. Αἱ εἰκόνες ὅμως μαρτυροῦσι νεωτέραν τέχνην, διότι οἱ ἅγιοι αὐτοὶ οὔτε ἐξηγριωμένοι οὔτε κωμικοὶ μοὶ ἐφάνησαν. Ἐπροσκύνησα καὶ τὴν κάραν τοῦ ἁγίου Χαλαλάμπους, παραφυλασσομένην εὐλαβῶς ἐντὸς χρυσοῦς, πολυτίμοις λίθοις βεβαρυμένης θήκης, τῆς ὁποίας τὸ κάλυμμα περιστρεφόμενον παρουσιάζει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ, ἢ τὴν ἀφῆν τοῦ περιέργου ταξειδιώτου τὸ ὁστοῦν τοῦ θαυματουργοῦ κρανίου. Ἐχει καὶ ἡ κάρα αὕτη τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὴν μικρὰν τῆς ἱστορίας, διότι, ὡς ἀναφέρουσι τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς μονῆς, ἰδωρήσατο αὐτὴν τῷ 1398 ὁ αὐθίκτης ἡγεμὼν τε καὶ βοεθόδας πάσης Οὐγροβλαχίας Ἰωάννης Βλαδισλάδος.

Σὲ ἀφίω τῶρα νὰ φαντασθῇς, ὁποῖα τις θεὰ ποικίλη καὶ ζωηρὰ ἐκτείνεται πρὸ σοῦ ἀπὸ τῶν Μετεώρων. Δὲν σοῦ γράφω ἐγώ τι, διότι φοβοῦμαι ὅτι κατεγράσθην τῆς ὑπομονῆς σου μὲ περιγραφάς, τῶν ὁποίων συναισθάνομαι τὴν ἀτέλειαν. Ἄλλως τε πιστεύω πάντοτε ὅτι πρὸ τῶν ἐκπλησσοῦσάν τούτων εἰκόνων τῆς φύσεως καὶ τῶν θαυμασίων ἰδιοτροπιῶν τῆς, καὶ ἡ μάλλον πιστὴ περιγραφὴ ἀδικεῖ καὶ τὸν δημιουργὸν καὶ τὰ ἀριστουργήματά του. Τὰ Μετέωρα εἶνε μία ἀριστουργηματικὴ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, ἃν μοὶ συγχωρῇς τὴν τολμηρὰν ἔκφρασιν. Οἱ βράχοι ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων πρὸ μικροῦ σοὶ ἔγραψα, ἀποκαλύπτουσι τόσα σχήματα, τόσον ὕψος, τόσην ποικιλίαν ὅταν τοὺς πλησιάσῃς! Ἐκεῖ ὅπου ἰλιγγιᾷ ὁ νοῦς, καὶ σταματῶσιν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀνῆλθεν ὁ ἀνθρωπος, ἀγνοεῖς πῶς, καὶ ἐκτισεν εὐαγεῖς οἴκους καὶ κατέκτισε τὰ ὕψιστα καὶ ἄγρια μέρη. Κάτωθεν ἐκ τῆς πεδιάδος διακρίνεις μόλις τὰς μονὰς ἐκεῖνας, τὰς βλέπεις ὡς μικροὺς πενιχροὺς οἰκίσκους, καὶ ὅμως ὅταν ἀνέλθῃς διὰ τοῦ φοβεροῦ σχοινίου σοὶ ἀποκαλύπτεται μικρὰ ὅλη κοινωνία δέκα εἰκοσιν ἀνθρώπων ἐχόντων μικρὸν ποίμνιον καὶ ἀποθήκας, ἐκκλη-

ἔπειτα μοῦ φώναξε καὶ τὸν Τοῦρκο καὶ τοῦ τῶδωκες. Ἐκαμες καὶ τὸν ρ καὶ τώρα ποῦ στὸ ζητάου κάνεις τὸ μισοκακόμοιρο λὲς δὲν ξέρω τίποτε . . . Μωρὲ τὸ κορίτσι μου ποῦ τόχεις . . . ποῦ πᾶς καὶ τὸ βρίσκεις . . . τί δρόμο τοῦδεῖξες . . . γι' αὐτὸ σοῦ τόφερα μωρὲ ταβλαμπᾶ;

Μοὶ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν τὸ ἄλγος τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς καὶ ἐσθλογιζόμεν ὁ τρυπωμένος ἐκεῖνος ἀρχιερεὺς, ἔσως ἡμέραν τινα, φέρων μεγαλοσταύρους ἐπὶ τοῦ στήθους, μοὶ προτείνει τὴν δεξιάν εἰς ἀσπασμόν, συνοδικὸς αὐτὸς ἐν Ἀθήναις.

Ὁ δυστυχὴς γέρων ἐξεβλήθη τῆς ἐπισκοπῆς διὰ τῆς βίας, ἀφοῦ ἀπήγγειλε ὀλολύζων τὸν Κορασιακὸν του αὐτόν.

26 Αὐγούστου, αὐτόθε.

Οἱ ἐπίτροποι ἐξέδραμον εἰς Μετέωρα. Διὰ νὰ εἶμαι ὅμως εἰλικρινής, δὲν πρέπει νὰ εἶπω ὅτι ἔλαμον ἐκδρομὴν, ἀλλ' ἐπιδρομὴν εἰς Μετέωρα. Διότι, ἂν ἐξαιρέσω τὸν Μπλοῦμ, ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς Διεθνούς ἢ ἤρπασαν ἢ ἐπλήρωσαν ἢ ἐδέχθησαν προσερχθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῶν καλογήρων βιβλία ἢ κειμήλια, ἀρχαῖα χειρόγραφα ἢ ἀρχαῖα κοψοτεχνήματα. Οὐδεὶς ἔμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὴν διαρπαγὴν μέχρις αὐτῶν τῶν διερμηνέων. Ὁ διερμηνεὺς τῶν Ἰταλῶν ἐπιτρό-

πων, Κοντζιάς τις, πρόσωπον λίαν κωμικόν, ἐν παντί καὶ πρὸς πάντας ὡς ἐπίτροπος προσφερόμενος ἐν μέσῳ περιφρονητικῶν γελάτων ἢ μειδιαμάτων οὐδαμῶς ἀποκρύπτων τὰς ἀρπακτικὰς αὐτοῦ διαθέσεις, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν Μετεώρων κατέβη κατάφορος. Τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ ὡς στρατιώτης ὑπηρετῶν Γάλλος, ὅστις ἐχρησίμεινε τοῖς Γάλλοις ἐπιτρόποις ὡς ἀγγελιαφόρος, καὶ αὐτὸς ἀπεκόμισεν ἐκεῖθεν τὴν λείαν του!

Εἰς Καλαμπάκαν ἡ ἐπιτροπὴ ἔσχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀκούσῃ προσφώνησιν τοῦ ἐκεῖ ἐπισκόπου, ταβλαμπᾶ ὕψηλοῦ με φυσικὸν ὑπογένειον—εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρσίας του οὔτε θορὴ ἐπεφαίνετο—ἰσχυροῦ καὶ στεγνοῦ, ὡς ἐάν τις εἶχεν ἐκμυζήσει αὐτόν, καὶ ἀγνοοῦντος . . . τὴν Ἑλληνικὴν!

27 Αὐγούστου αὐτόθε.

Ἀπὸ ἡμερῶν τοὺς ἐπιτρόπους ἀπασχολεῖ ζήτημα καθαρῶς . . . τοῦ στομάχου, ἐκτὸς τῶν Ἀγγλῶν οἷτινες παντοῦ καὶ πάντοτε λίαν ἀξιοπρεπῶς ἀπομονοῦνται τῶν ἄλλων. Ἐν Καρδίτῃ οἱ μάγειροι τῶν λοιπῶν ἐπιτρόπων ἠτθένησαν, οἱ δ' ἐπίτροποι ἀπετάθησαν πρὸς τὸν κ. Κοκκίδην ζητοῦντες στρατιώτην τινα, γνωρίζοντα ὀλίγον τὴν ὑψηλὴν ταύτην τέχνην. Ὁ κ. Κοκκίδης προσεφέρθη νὰ δώ-

σίαν, γραφεία, κοιτώνας και ξενώνα. Ο Ξένος, όταν αναβή εκεί, αίσθάνεται αληθώς άόριστον μυστηριώδη συγκίνησιν, τής όποίας δέν εύρίσκω τό όνομα, και νομίζει ότι άπεχωρίσθη αΐφνης του λοιπού κόσμου άποτόμως και έν μιᾷ στιγμή. Κ' έν τούτοις τό συναίσθημα τούτο εΐνε ἄμα τόσον γλυκύ! Έκεΐ, άπό του ύψους εκείνου, αΐσθάνεται ό,τι πολλάκις έν τῇ κοινωνία των υλικών συμφερόντων και τής ανάγκης λησμονεΐ, αΐσθάνεται ύψηλοτέρας πως τάσεις και συγγένειάν τινα έαυτου προς τόν θεόν.

Τοιαυτά τινα έσκεπτόμην άπό τής Μονῆς του άγίου Στεφάνου και άφηρέθην έντελώς. Κατήλθον πεζός έκ ταύτης έν άποφάσει ν' αναβώ, δεδεμένος έντός του δικτύου και αίωρούμενος, τό τρομακτικόν ύψος τής μετέωρου *Άγίας Τριάδος*. Άλλ' ότε είδα διά του σχοινίου άνασυρόμενον έν των παλληκαριών του βουνού, και είδα νά περικαλύπτῃ αὐτός ό όρεισίβιος άνθρωπος διά του βραχίονος τούς όφθαλμούς, και κατεμέτρησα έπειτα τό κενόν έν ᾧ αίωρεΐτο, ἤναγκάσθην νά άποστρέψω τά όμματα και νά ίκανοποιήσω τήν περιέργειάν μου άλλως. Άληθώς ἡδυνάμην ν' ανέλθω και διά κλίμακος, προσηρμοσμένης διά στερεών πασσάλων επί τής κατακορύφου του βουνού πλευράς. Και ἡ κλίμαξ αὕτη μέχρι του μέσου σχεδόν αίωρεΐται εΐς τό κενόν, έπειτα δέ λαμβάνουσα κάθετον διεύθυνσιν εΐσέρχεται έντός του βράχου, άποκρυπτομένη έντελώς διά ξυλίνων σανίδων και άκολουθοῦσα τό έγκάρσιον ρήγμα αὐτου. Έβόσον άνηρχόμην τās έξωθεν βαθμίδας, και βαθμηδόν έβλεπον σμικρυνόμενους τούς κάτω συνοδοιπόρους μου, και ἡ κλίμαξ έτριζε και έκινεΐτο, ώσει ύπενδίδουσα εΐς τό χάος και τόν κρημνόν, έπέμενα αναβαίνων εΐς τήν μικράν ἡρωϊκήν άπόφασίν μου. Άλλ' ότε έφθασα τήν κλίαιν αὐτῆς έντός του βράχου και άνηλθόν τινας άκόμη βαθμίδας, μέ κατέλαβε ζάλη έκ του σκότους και άσφυξία έκ τής έλλείψεως άέρος και ζωῆς!

Τοιαυτά τινα εΐνε τὰ Μετέωρα, ύψη έκπληκτικά, και έπ' αὐτῶν Μονύδρια και Μοναί, ών ἡ ύψίστη φέρει τό όνομα τής *Μεταμορφώσεως*. Όπισθεν τής μακρᾶς ταύτης και ποικίλης σείρας των κρημνών, επί τής βορείας του μεγάλου βράχου τής Καλαμπάκας πλευράς, μοι εΐπον ότι εκτείνεται πεφημισμένον επί τῷ κάλλει των γυναικῶν του χωρίου, τό *Καστράκι*. Αί γυναῖκες αὗται ζωνραι, λάλοι και εύλύγιστοι χωρικοί, άποτελοῦσιν άπότομον αντίθεσιν προς τās κατοίκους τής Καλαμπάκας. Αί Καλαμπακιώτισαι εΐνε τό αντίκειμενον τής εύτραπέλου και σατυρικῆς των Καστρακιωτισσῶν γλώσσης. Πηδῶσαι και αναρριχώμεναι αΐ λιγυράι χωρικοί του Καστρακιου φθάνουσιν εΐς ύψος γειτνιαζόν προς τό αντίζηλον χωρίον, κ' εκείθεν, ώς άλλαι Σουλιώτισσαι, συμπλεκόμεναι εΐς εύτυχῇ αὗται χορόν, ᾠδουσιν ᾠσματα σατυρικά και κώμους, έπειτα διαδοχικώς έκάστη κλίνουσα προς τό κενόν, φέρει τήν χεΐρα πρό του στόματος και δι' όλης των πνευμόνων τής δυνάμεως κραυγάζει *Έ, Μπακαριάρες! Μπακαριάρες!* Η άφελής διήγησις μοι έφερεν εύτυχῇ γέλωτα, μάλιστα διότι άνεγνώρισα πολλήν συγγένειαν μεταξύ του όνόματος τής Καλαμπάκας και του επιθέτου τό όποιον ἡ γειτονική ζηλοτυπία ίφιλοδώρησεν εΐς τās χωρικάς της. Τί δέν είδα νά παριστάμην μάρτυς, άφωνος και σαρδώνειον γελών, τής άγροτικής ταύτης εικόνας.

Έπανερχόμενος εΐς Τρίκκαλα έστην πρό ώραίας τοποθεσίας Μονῆς, κάτωθεν τής όποίας μικρόν χωρίον. Εΐνε τό Βοεβόδα, ἡ έαρινή κατοικία, ώς εΐπέ μοι έγχώριος, πῆς έρωμένης του Άλῆ Πασσα Βασιλικῆς, παρ' ἣ μόνη έμαλάσσοτο του άπηνους θηρίου ἡ καρδιά. Μοι εΐπε συνοδοιπόρος μου ότι τήν πεφημισμένην του τυράννου παλλακίδα έγνώρισε πρό έτών έν τῇ έλευθερίᾳ Έλλάδι, γραιάν και παρερχομένην, συγκρατοῦσαν τής έπιφανούς νεότητος ζωνράς τās άναμνήσεις, και άπειρα λαλοῦσαν ένδιαφέροντα περί πραγ-

ση τόν ιδικόν του επί τῷ ὄρει νά συντρώγῃσι και οἱ Έβλινγες μετά των Ξένων!

Εΐπον τόν ιδικόν του, διότι οὕτω συνείθιζε νά όνομάζῃ ό κ. Κοκκίδης τόν ρεφενδόν ύπό των Έλλήνων έπιτρόπων πληρωνόμενον. Έκ κακῆς συνήθειας τήν πρωτοπρόσωπον κτητικὴν άνωτωνμΐαν προσέκολλα εΐς πᾶν πρᾶγμα άνήκον τῇ τετράδι των παρά τῇ έπιτροπῇ έλλήνων άξιωματικῶν.

Οἱ δυστυχεΐς άλλοι τρεῖς άξιωματικοί ἠκολούθουν τόν κ. Κοκκίδην εΐς τόν έπιβεβλημένον τουτον συμποσιασμόν μετά των Ξένων, διαμαρτυρόμενοι ότι ό *Έ* μάγειρός των ἤρκει νά ίκανοποιῇ ιδιαιτέρως και μεταξύ των τās άπαιτήσεις του στομάχου των.

Η τιμή του νά συντρώγῃ μετά των Ξένων ό κ. Κοκκίδης—διότι έπίστευε φαίνεται ότι εΐναι τιμή!—μετ' όλίγον έπαυσε, ένεκα λογομαχιῶν μεταξύ του κ. Κοκκίδου και του άναδεξαμένου τήν φροντίδα του menu ιταλου έπιτρόπου κ. Βελλίνῃ. Άκριβώς τί συνέβη άγνοῶ, αλλά συνήντησα χθές τόν κ. Βελλίνην πολύ θυμωμένον· μοι έλεγε δέ περί του συναδέλφου του μέ τήν έρρινον εκείνην φωνήν του:

— Oh! il est mal élevé... ie le dirais même au Roi, quand je reviendrais à Athènes.

Δέν άντέσχον νά μή γελάσω εΐς αὐτό τό: θά τό πῶ και του Βασιλέα.

Ίταλοί, πάντοτε Ίταλοί!

30 Αύγουστου έν Φερσαίοις.

Άπό πολλῶν μέν έτών πρόκειται νά πολεμήσωμεν προς τούς Τούρκους, άπό διετίας όμως τούτο εΐναι ζήτημα τής ἡμέρας και άπό δύο μηνῶν ἡ Θεσσαλία όριστικῶς διά συνθήκης μάς περεδόθη. Και όμως δέν γνωρίζει τό έπιτελεΐον του γενικου άρχηγείου ποία θέσις μεταξύ Φερσαίων και Λαρίσσης έχει ὅσοι άρκοῦν νά κατανλισθῇ ίππικόν ἡ πεζικόν. Οὗτω δέ άπό δύο ἡμερῶν ό έπιτελάρχης συνταγματάρχης των γενικῶν έπιτελῶν ενεργεΐ άνακρίσεις εΐς τούς χωρικούς, χωρίς νά φθάνῃ εΐς κανέν συμπέρασμα, διότι οἱ χωρικοί θέλοντες νά ξενίσωσι τόν στρατόν εΐς τό ιδιαίτερον έκαστος χωρίον του άπαντῶσι όλοι καταφατικῶς εΐς πᾶσαν περί τούτου έρώτησιν.

Έπί τέλους δέν γνωρίζω διατί τό Μπουχλάρ άπεφασίσθη ως θέσις έν ἣ θά μείνῃ τό Γεν. άρχηγεΐον και τάγματά τινα.

31 Αύγουστου έν Μπουχλάρ.

Σήμερον τό άπόγευμα έφθασεν ένταῦθα μέρος στρατου και τό άρχηγεΐον, είδον δέ τούς άξιωματικούς εΐς άνίχνυσιν καταλυμάτων, και τούς έθαύμασα. Ο' Έλλήν άξιωματικός ζητῶν κατάλυμα εΐναι λέων. Δέν τούς είδον άκόμη

μάτων και ανθρώπων τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς.
 Au revoir εἰς Καρδίτζαν, ὁπόθεν θά σοι γράψω πάλιν.
 Ἰκανοποιῶν τὴν περιέργειάν σου, τῆς ὁποίας γνωρίζω πλεόν
 τὴν ἔκτασιν, θά σοι στείλω ἐπιστολάς μου κ' ἐκ Δομοκοῦ
 καὶ ἐξ Ἀλμυροῦ τὴν τελευταίαν. Ἀλλὰ νὰ ἤξευρες πόσον
 σᾶς ἐπόθησα! Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἀθηναίους αἱ Ἀθῆναι εἶνε μία
 ἀδυναμία, πάθος. Σκέπτομαι ὅτι θὰ ἐπανέλθω καὶ εἶμαι
 ἀπολύτως εὐτυχής. Μὲ πιστεύεις;

Z....

ΔΙΑΛΥΘΗΤΕ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή.

Κι' αὐτὸ πάλι γιὰ συμφέρον εἰς τὸ Ἔθνος μας τὸ κρίνει
 ὁ Ἀλέκος Κουτουροῦ,
 καὶ ὁ Ἀλέκος σὰν τὸ θέλῃ, ἔτσι πρέπει καὶ νὰ γίνη,
 δίχως χάσιμο καιροῦ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή!

Ὁ Ἀλέκος Παναγιώτου φθάνει νᾶναι καλὰ μόνο,
 καὶ ἵστη ῥάχη του ἔμπορεῖ
 νὰ βαστάξῃ ὅσῳ θέτε Ἔθνος, Σύνταγμα καὶ θρόνο,
 καὶ ἀκόμη ἑπὶ βαρὺ.

εἰς τὴν μάχην, ἀλλ' ἂν εἶναι οἱ ἴδιοι καὶ ἐκεῖ, ἐχάθη ἡ Τουρ-
 κία! Ἐπειδὴ τινες ἐν Ἀθῆναις ὁμιλοῦν περὶ Φαναριωτικῆς
 αὐγενείας, δὲν δύναμαι νὰ μὴ σημειώσω ὅτι εἶδον τὸν ὑπὶ-
 λαρχον Σούτσον νὰ καταλάβῃ τὸ κατάλυμα ἀτυχοῦς λο-
 χίου ἐπιστράτου, δεινῶς πάσχοντος ἀπὸ ἡμερῶν, ἀντιτάξας
 τὴν ὑπεροχὴν τῶν δύο ἀργυρῶν τοῦ γαλονίων εἰς τὰ πάνινά
 τοῦ πυρέσσοντος ὑπαξιωματικοῦ.

Ἐνταῦθα εὐρέθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐπιτελείου καὶ πρὸς ἐκ-
 πληξίν αὐτοῦ ἀφθονον ὕδωρ καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρως ἀπεστά-
 λησαν ἐπείγουσαι διαταγαί, ἵνα μετασταθμεύσουν εἰς
 Μπουχλάρ ἡ 1η ἱππαρχία καὶ τὸ 10ον πεζικὸν ἐξ Ἰσαβλίκ.
 Τὸ τάγμα τοῦτο λαβὼν τὴν ἐπείγουσαν διαταγὴν καὶ ἀ-
 γνοοῦν τί συμβαίνει ἀφίκετο ἐσπευσμένως περὶ τὸ μεσονύ-
 κτιον, ἐγκαταλιπὼν, ἔνεκα σπουδῆς, τὰς ἀποσκευὰς του
 πάσας, μελλούσας νὰ ἔλθωσιν κατόπιν. Δύω ὁμῶς ὥρας κα-
 τόπιν ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὴν διὰ Λάρισσαν ἀναχώρησιν,
 εἰς ἣν θὰ εἰσέλθῃ καὶ πάλιν ἀνευ ἀποσκευῶν. Οἱ στρατιῶ-
 ται τοῦ τάγματος τοῦτου ὁδοιποροῦσιν οὕτω διαρκῶς ἀπὸ
 χθὲς, χάρις εἰς τὴν καλὴν τοῦ στρατηγοῦ διεύθυνσιν καὶ θὰ
 ὁδοιπορήσωσι καὶ πάλιν μέχρι Λαρίσσης, μόλις φθάσαντες
 ἐνταῦθα.

Ζήτω ὁ πόλεμος!

("Ἐπταί: τὸ τέλος.)

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή.

Ὁ Ἀλέκος Δημητρίου ἔτσι θέλει καὶ θὰ γίνη·
 ὁ Ἀλέκος δὲν ἰδρόνει
 ἀπὸ Σύνταγμα καὶ Ἔθνος, ἀπὸ νόμους καὶ εὐθύνῃ,
 ὅλ' αὐτὰ τὰ φασκελόνει.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή.

Ὁ στρατάρχης τῆς εἰρήνης τὸ ποδάρι σὰν κτυπήσῃ
 διαλύει καὶ βουλαῖς,
 καὶ ἀκόμη, ἂν θυμώσῃ, εἴμπορεῖ νὰ διαλύσῃ
 καὶ καμπόσαις κεφαλαῖς.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή.

Μὴ χαλᾶτε τὸ χατῆρι τοῦ χρυσοστεφανωμένου,
 κάμετέ του ὅ,τι θέλει,
 μὴν πικραίνετε τὴ γλῶσσα τοῦ γλυκοῦ Μιζοπαρθένου,
 ὅπου στᾶζει πάντα μέλι.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή.

Αὐτὸς ἰδρῶσε ἱστὺς σκλάβους λευθεριὰ νὰ τοὺς χάρισῃ
 δίχως αἷμα, δίχως νίκη,
 καὶ λοιπὸν νὰ μὴ ἔμπορῃ μιὰ βουλή νὰ διαλύσῃ;
 Ἄ! μὰ τοῦτο εἶναι φρίκη!

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή!

Μὴ φωνάζετε, κι' ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει καὶ δὲν θέλει...
 ἀφοῦ σκλάβους ξεσκληθόνει,
 εἰς τὸ διάβολο τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα ἂς στέλλῃ
 καὶ ἂς μᾶς ξυλοφορτώνῃ.

Διαλύετ' ἡ βουλή!

Σούτ! κανέννας μὴ μιλή.

Ἄς ἀφήσουμε νὰ κάμῃ νέους νόμους, συμπολιταί,
 ὁ Μεσσίας τοῦ λαοῦ
 κι' ἂς εἰποῦμε εἰς τοὺς ἄλλους «Πάφ! πούφ! πούφ! διαλυθῆτε
 μετὰ τὸ ἄστυ οὐα οὐ.»

Souris